

ΤΕΥΚΡΟΥ ΑΝΘΙΑ

“ΦΛΟΓΑ,,

ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑ

Καθόμαστε στὸ ντζάκι χτὲς τὸ βράδν
σένα φτωχὸ σπιτάκι, μαυρισμένο.
Πιὸ πέρα τὸ καντύλι κρεμμασμένο
—μὲ λίγο λάδι—
ἀνάριε νε τὸ γύρω μας σκοτάδι.

Καὶ παίρνανε οἱ μορφές μας τὴ χλωμάδα
τῶν φθισικῶν νυχτερινῶν στιγμῶν·
καὶ παίρνανε τὰ μάτια τῶν παιδιῶν,
ἀπ’ τὴ λαμπάδα
τῶν κόλλυβων, μιὰν ἄγιαν ὠμορφάδα.

—Νά! τὸ κρασι καὶ τὸ ψωμὶ τῆ Βασίλη
μὲ τοῦ παπᾶ τὸ πορτοφόλι τᾶδειανό.
Κι’ εἶπ’ ἡ γιαγιά μὲ κάποιο στεναγμό,
ποὺ ἔκαιγε τὰ πέτσινά της χεῖλη,
κυτώντας τὸ ἐτοιμόσβυστο καντύλι:

—Παιδιά μου! τὸ καντύλι μας θὰ σβύσει
κι’ ἡ Παναγιὰ θὰ παραπονεθεῖ
Δὲν ἔχουμε λεφτά “Ὅταν θαρθεῖ
ὁ ἅγιος Βασίλης, πρὶ φωτίσει,
τι θὰ βλογήσει; — — — —